

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1847-03-03)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1847-03-03)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 288. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0122.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann til Grundtvig.
Sorø. d. 3dje Marts 1847.

Kjære Grundtvig!

Jeg har i Dag et dobbelt Ærende til dig, først som Gesandt fra „Kongedatteren“, Kristjan den fjerdes endnu levende Barn, med Hilsen og hjærtelig Tak for det smukke Udbrud af din Kjærlighed til hende, din inderlige Deltagelse for hendes fattige Kaar midt i hendes Eigdom gennem Aarhundreder, og dit dog i Grunden altid friske Haab om hendes Liv og Lykke i en gylden Fremtid for hende og for Danmark. Dit varme, kjærlige Ord¹⁾, mener jeg, kom netop i et belejligt Øjeblik, medens Spørgsmaalet om „at være eller ikke være“ foredrages for Kongen og Statsraadet. Molbechs lille Skriffs. 289kom vist ogsaa belejligt. Skjønt du vist nok er langt fra med ham at kæmpe for det bestaaende her i dets Lighed med den Del af Universitetet, man nu vil have henlagt til de udvidede Latinskoler, vil du dog vist have glædet dig over den Varme og den historiske Interesse, hvormed han har paatalt den særegne Stiftelses Eet baade til at existere og til at virke med fornyet Liv og udvidet Frihed, i hvad Eetning det bedst kan ske. Var en saadan Deltagelse for Stedets historiske Betydning og Stiftelsens Eet til fri og selvstændig Udvikling almindelig eller dog ikke en stor Sjældenhed nu til Dags, vilde der nu være meget at vente og haabe. Som Sagerne staa — med den vægtige Oppositjon af Overbestyrelsen og af næsten hele Kjøbenhavns Universitet og selv af den saakaldte almindelige Mening — er det nu vist store Ting, om Kongedatteren slipper for at skæres midt over, og med sit gamle Snørliv faar Lov til at aande lidt friere og lukke sin Dør op for den friske Foraarsluft og frie Besøg af den danske Ungdom; — men om ogsaa dette kun sker for Øjeblikket, vindes derved dog Udsigt til et Liv, der selv maa vide at afsondre det hæmmende og tilegne sig alt, hvad der i folkelig Aand vil slutte sig dertil. Jeg vil nu haabe det sidste, fornemmelig af Kongens Pietet for Forfædrenes Idé og Kristjan IV.'s Hensigt. Hvad det i den første Generatjon skal blive til, og hvor vidt jeg selv vil faa Frugterne deraf at se og faa Lejlighed til at virke noget derfor, — det maa Gud vide og raade for. Men paa „Kongedatterens“ Vegne glæder jeg mig ved ethvert kraftigt og betimeligt Ord fra hendes Venner.

Mit andet Ærende til dig i Dag er at sige dig hjærtelig Tak for dit sidste kjærlige Brev. Din Samvittighedsfuldhed i — om ikke just punktlig at besvare mine Breve, saa dog i at ville det og bebrejde dig selv, at du ikke altid gjør det — havde nær forledet mig til ikke at skrive nu, imedens jeg til Paaske haaber at se dig; men da jeg læste din begejstrede Sang om „Kongedatteren“, maatte jeg skrive og række dig. 290Haand i Frastand. Gud velsigne dig! Hjærteligst Hilsen baade fra Lucie og mig til dig og dine!

19*

Vel maa man le med dig, naar man med dig ser Pans kluntede Søn anstrænge sig lige saa meget for at beklappe Silens og Momuses Sølerier og Kjælder-mænd, som for at hylde Apols og Musernes Sange; men man trænger dog mere til den Klodrian, end man vil være bekjendt, — og skal der komme rigtigt Liv i vor „Kongedatter“, maa Krotos ogsaa bruge sine Næver.

Med dit Skranteri, haaber jeg nu, det er forbi, og jeg vil glæde mig til, at baade din Kirkehistorie og din Nordens Historie vil komme for Dagen. Siden jeg sidste Vinter var i Kjøbenhavn, har jeg bildet mig ind, jeg havde nogen Svindsot(!) men nu tror jeg dog, det fordeler sig til en Række af lange Forkølelser, der tage af, siden jeg har begyndt at drikke Kaffe af ærligt dansk Byg, som jeg i lignende Tilfælde anbefaler. Jeg har ikke skrevet synderlig andet i Vinter, end nogle smaa „Kakkelovnskrogs-Historier“, som maaske til næste Vinter kan voxte til et Bind. Nu skal jeg til at læse over Sagnene og Eddasangene for de sex Akade-mister, vi beholde i Sommer og næste Vinter; fire har vi dimitteret i disse Dage (tre med Laud. og én med Haud.), vakre Fyre, som ikke har været her forgjæves. Kunde vi nu til Efteraaret faa nyt Liv i „Prinsessen“, vilde dog maaske vort 100 Aars Jubilæum fra Frederik den femtes Fundatjon af 1747 og vort 25 Aars Lektor-Jubilæum fra 1822 — analogt med de gamle Løjtnantsjubilæer — ikke blive en udelukkende Pudserlighed i Korsarmaner.

Og nu tusend Levvel og de kjærligste Hilsener!

Din hengivneste Ven
B. S. Ingemann.